

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 06/02/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 28

Thúc đẩy “*Văn Hóa Truyền Thống*” là việc cấp bách vì văn hóa là cội nguồn của hạnh phúc, là nền tảng của nền tảng để xây dựng Phật pháp tại nhân gian. Nếu phớt bỏ “*Văn Hóa Truyền Thống*” thì con người chỉ coi Phật pháp là tôn giáo để ỷ nại nương nhờ và cầu xin chứ họ không hiểu rằng Phật pháp là giáo dục đưa con người từ phạm phu đến thành Phật.

Đây là nội dung bài học Tịnh Không Pháp Ngũ hôm qua mà đến hôm nay vẫn đong đầy cảm xúc trong chúng ta. Người thật tu, thật học, thật làm khi nghe những lời dạy của Hòa Thượng sẽ cảm thấy rất thiết thực. Ngược lại, không thật tu học, không thật làm, chỉ ảo danh ảo vọng thì cho là không cần thiết.

Ngài khẳng định một thực tế rằng người ấn tống Kinh sách, băng đĩa thiện và làm từ thiện xã hội thì nhiều mà người kết nối “*Văn Hóa Truyền Thống*”, làm công tác cấp cứu này thì lại rất ít.

Nguyên nhân vì thiếu lòng tin. Nếu chúng ta tin thì chúng ta sẽ nghe lời Phật dạy chứ không nghe theo lời dụ dỗ hay học thuyết của những nhóm người rêu rao về sự yêu thương, sự “*chữa lành*” mà thực chất chỉ là lừa đảo lấy tiền của chúng sanh.

Chúng ta phải nhớ rằng nếu ở thế gian này có bất kỳ học thuyết nào hay người nào đó đứng ra giải quyết được mọi việc cho chúng sanh đặc biệt về vấn đề sanh tử thì Thích Ca Mâu Ni Phật và Bồ Tát sẽ không làm việc thừa tức là các Ngài sẽ không cần phải đến thế gian. Vậy mà Thích Ca Mâu Ni Phật đã thị hiện ở thế gian!

Nếu ai đang mong “*chữa lành*” thì quán sát xem đó có phải là “*chữa lành*” hờ sâu tham vọng của chính mình không và nên dùng phương pháp thay thế để xử lý. Trước kia tham, sân hận và lúc nào cũng lo nghĩ về mình thì giờ đừng tham mà chỉ cho đi, đừng sân mà chỉ yêu thương và hãy lo nghĩ về người thì sự tự tư ích kỷ không có chỗ để bám víu.

Tinh thần của nhà Phật là yêu thương vô điều kiện, Phật và Bồ Tát đến để phục vụ chúng sanh rồi ra đi. Nhưng nhiều người xem thường lòng Từ Bi vô điều kiện này đến nỗi những gì miễn phí thì người ta sẽ không tin, phải tốn thật nhiều tiền thì họ mới cho là quý giá. Thế nên, Quý Hòa Thượng sáng lập ra Trung Tâm Phiên Dịch Huệ Quang

từng nói với chúng tôi: “*Ông dạy học thì phải lấy tiền cho đắt để họ thấy tốn tiền mới học. Không tốn tiền thì họ học chẳng ra thứ gì!*”

Trở lại câu chuyện của người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền mà tham gia lớp học nào đó phải mất tiền, chúng tôi nói là cứ để họ học hết khóa rồi về sau họ trở thành một vị giáo chủ hay có thể xây dựng một mô hình hay hơn Khai Minh Đức thì quá tuyệt vời, lợi ích chúng sanh sẽ rất lớn.

Một khi đã có lòng tin thì sẽ cảm nhận lời dạy bảo của Phật Bồ Tát là chính xác. Còn nếu chúng ta nghe theo người thế gian sai sử mình bằng đồng tiền hoặc bằng tập khí phiền não “*tự tư tự lợi*” thì nhất định sẽ có sai lầm. Vì điểm này mà nhiều người đã bỏ chúng tôi ra đi. Họ bỏ đi, không giúp không có nghĩa chúng tôi không làm được việc. Không ai giúp thì Phật Bồ Tát, Cổ Thánh Tiên Hiền, Thần linh hộ pháp quốc gia sẽ giúp chúng tôi.

Hòa Thượng chỉ dạy một khi Phật pháp xây dựng trên nền tảng “*Văn Hóa Truyền Thống*” vốn có thì mới phát triển được. Cho nên bên cạnh việc tu hành tụng kinh, niệm Phật được phước còn phải nghĩ đến thúc đẩy tiếp nối “*Văn Hóa Truyền Thống*”, thúc đẩy hiếu kính là điều vô cùng quan trọng.

Tuy nhiên, những lễ nghi trong “*Văn Hóa Truyền Thống*” đang dần bị xem thường. Trước đây ở đám cưới, khi xuất giá luôn có nghi thức bái tạ tri ân Ông Bà, Trưởng bối nhưng đa phần mọi người ngày nay đều muốn bỏ qua. Những lễ nghi, phép tắc trong “*Văn Hóa Truyền Thống*” ở mỗi một quốc gia đều gần gũi với con người, không phải từ nơi xa xôi nào mang đến bởi đều là đạo lý làm người, đều là thờ Cha kính Mẹ, yêu thương Ông Bà, trung thành với Tổ quốc.

Chàng rể nhà chúng tôi không biết, không được dạy các lễ nghi phép tắc nên mỗi lần nói chuyện với chúng tôi: “*Hello Papa – Chào bố*” hay “*Bye Bye Papa - Tạm biệt bố*” sẽ được chúng tôi chỉ dạy thêm về cách chào hỏi cung kính. Chúng tôi còn khuyên cả hai vợ chồng phải biết báo hiếu đến Tịnh tông Học hội để niệm Phật. Cuộc sống mà thiếu phước thì sẽ rất khổ.

Cho nên nếu “*Văn Hóa Truyền Thống*”, luân thường đạo lý bị coi thường và phế bỏ thì hai chữ “*con người*” chỉ là cái danh. Ngày này đã từng xảy ra chuyện giết hại trong gia đình hay cha hại đời con gái ruột. Như vậy danh thì có nhưng thực chất thì không còn là con người nữa.

Trong bối cảnh như vậy, ai ai cũng phải ý thức rằng việc tiếp nối “*Văn Hóa Truyền Thống*” là nền tảng của nền tảng. Phật pháp phát huy trên nền tảng này thì Phật pháp mới nổi truyền được vạn thế. Con người có thể làm được công tác này phải là người có trí tuệ, có tầm nhìn rất xa.

Chúng ta rất may mắn vì có một nền văn hóa đầy bản sắc. Khi chúng tôi ra Bắc, chúng tôi đều nhắc đến nét đẹp văn hóa cũng như ý nghĩa được nhắn gửi của người xưa

đến hậu thế thông qua hình ảnh mái Đình hay ngôi Chùa mà ở ngôi làng nào cũng có. Đình thì thờ Thần là chánh nhân quân tử, sẵn sàng hy sinh cho tổ quốc, luôn vì người khác. Còn Chùa là chỉ cho từ bi, yêu thương, bao dung, tha thứ, tương trợ giúp đỡ sách tấn nhau trong đời sống và cao hơn là giúp nhau thành Phật.

Trong lộ trình giúp nhau thành Phật thì giúp nhau có đời sống tròn bổn phận, hoàn thành tư cách làm người là việc cần làm trước. Muốn vãng sanh làm Phật thì phải biết cách làm một con người hoàn thiện. Đây là điều rất khó. Cách đây 50-100 năm trước mà chỉ có 30 trên 300.000 học trò của Thầy Lý Bình Nam vãng sanh, vậy thì ngày nay, con người với đầy tham vọng và vọng tưởng thì 300.000 người vãng sanh được mấy người?

Hôm trước có học trò hỏi chúng tôi nếu làm được 100% như Kinh Vô Lượng Thọ dạy thì vãng sanh thượng phẩm thượng sanh, vậy thì, chúng tôi đã làm được bao nhiêu phần trăm? Cách đây 6,7 năm mà trả lời câu hỏi này thì chúng tôi nói 1% còn ngắc ngứ. Hiện nay, chắc do mình tu dở hay sao mà bây giờ chỉ đoán khoảng 7-8%. Vì thế, cho nên hiện giờ, chúng tôi vẫn đang tích cực làm, dùng thời gian công hiến các việc lợi ích chúng sanh để quên đi việc làm lợi ích cho chính mình.

Để vãng sanh thì việc cấm gốc làm người là rất quan trọng. Cho nên, việc giữ gìn luân thường đạo lý, “*Văn Hóa Truyền Thống*” càng trở nên bức thiết. Hòa Thượng chỉ dạy là phải mau mau thúc đẩy nếu không vài năm nữa mình có nói người ta cũng không nghe. Lời khuyên này của Hòa Thượng cũng đã cách chúng ta 40-50 năm rồi. Mọi người có thể chưa thấy bức thiết vì chưa chứng kiến nếu trong gia đình mà không có chuẩn mực sẽ khổ đến mức nào.

Hôm trước chúng tôi ghé thăm nhà người bà con, gặp một đứa nhỏ 4-5 tuổi. Ban đầu cháu thích cây đàn của người ta thì đòi cho bằng được. Cuối cùng, cháu thích lấy cái áo của chúng tôi. Chúng tôi mặc chiếc áo đó cho cháu và nói: “*Con muốn mặc chiếc áo này thì mai mốt con đi học, con phải học cho giỏi để con lớn lên con trưởng thành, con mặc cái áo này mới coi được!*”. Tuy vậy, cháu vẫn không chịu trả lại chiếc áo mà bằng mọi cách phải giữ lấy bằng được. Cuối cùng Bà và Mẹ phải dùng biện pháp mạnh. Khi đến đó, chúng tôi là khách nên chắc chắn mọi người trong nhà sẽ xấu hổ với khách.

Đây là do không có “*Văn Hóa Truyền Thống*”. Cho nên bài học Tịnh Không Pháp Ngữ từ hôm qua đến hôm nay cho chúng ta thấy rằng nền tảng của nền tảng chính là “*Văn Hóa Truyền Thống*”. Phật pháp phải xây dựng trên nền tảng “*Văn Hóa Truyền Thống*” vốn có của mỗi dân tộc là việc trọng yếu trong trọng yếu.

Câu nói này quá hay, rất cần những người có liên quan nghe được. Phật pháp không phải như người ta vẫn nhìn thấy là cúng bái, là cầu xin. Những thứ đó không phải là Phật giáo mà là tôn giáo. Tôn giáo chỉ giúp người ta ở cõi trời, cõi người, cõi quỷ.

Người phát huy “*Văn Hóa Truyền Thống*” phải là người có tầm nhìn xa rộng, phải là người rất có trí tuệ. Chúng ta là những người đã hiểu vấn đề này thì nên chân thật vì chúng sanh mà thúc đẩy “*Văn Hóa Truyền Thống*”. Hòa Thượng nói: “**Người học Phật phải đem tâm vô điều kiện, vô tư vô cầu để phục vụ chúng sanh.**” Chúng tôi thực hiện như lời Hòa Thượng dạy và chúng tôi có rất nhiều. Nhiều nơi chúng tôi có toàn quyền sử dụng, chỉ là không có quyền sở hữu. Cho dù “*đình đài lầu các*” lớn cỡ nào, chết đi cũng hai bàn tay trắng. Nhà Phật từng dạy: “*Không mang được bất cứ thứ gì, duy chỉ có mang nghiệp theo mình.*” Nghiệp là đi vào đường luân hồi.

Trong luân hồi có “*Địa ngục, Ngã quỷ, Súc sanh*” là ba đường ác và “*Trời, Người, A tu la*” là ba đường thiện. Đẻ vào được ba đường thiện thì phải xa rời “*Tham Sân Si*” và phải tu được ở mức trung phẩm Thập Thiện trở lên. Người thế gian có giàu đến mức nào đi chăng nữa thì đến không không, đi cũng không không. Như chuyện trên báo vừa đăng về một ông tỷ phú nước ngoài đi leo núi rồi bỏ xác vì bị lở tuyết hoặc có người chết do rơi máy bay đều không mang tiền theo được.

Vậy thì, Hòa Thượng nhắc chúng ta thúc đẩy “*Văn Hóa Truyền Thống*” mà chúng ta lại cho là xen tạp hay sao? Một mặt niệm Phật, một mặt thúc đẩy “*Văn Hóa Truyền Thống*” thì cho dù niệm Phật không tốt, “*Văn Hóa Truyền Thống*” vẫn được tiếp nối thì không tốt sao? Trước đây chúng tôi từng nói, người làm việc này mà không vắng sanh thì xuống gặp Diêm Vương, cũng được ở trong phòng có máy lạnh.

Nói như vậy không phải là không có cơ sở. Đề Bà Đạt Đa đọa địa ngục nhưng ông vẫn được mát mẻ, không có giường sắt, cột đồng cháy đỏ. Đề Bà Đạt Đa là người hại Phật nên đọa địa ngục nhưng ông không thọ khổ vì ông hại Phật nhưng Phật lại không khởi tâm sân hận. Quan trọng là khi mình trêu chọc ai đó mà người ta giận thì mình thọ quả, còn Đề Bà Đạt Đa hại Phật để muốn lên làm Phật chứ không muốn làm đệ tử nhưng Phật không khởi tâm động niệm.

Hôm trước mọi người hỏi tôi năm nay câu đối của Hệ Thống chúng ta sẽ là gì? Chúng tôi liền nhớ đến sự âm áp mà người ở toàn hệ thống đang lan tỏa khắp mọi nơi nên câu đầu tiên là: “*Phúc lộc an khang khắp mọi miền*”. Cả năm qua, chúng ta đã nỗ lực hết sức mình mang “*mùa xuân ấm áp*” đến mọi người. Người ta gói bánh, trồng rau, làm đậu phụ để mưu sinh còn chúng ta cúng dường mọi người, như một sự tri ân báo ân đối với tổ tiên.

Nếu chúng tôi không gặp được Hòa Thượng, chúng tôi không thể biết được việc này. Mười mấy năm về trước, khi chúng tôi chia sẻ Phật pháp ở khắp mọi nơi, đến đâu chúng tôi cũng tặng quà. Đó là do Hòa Thượng dạy. Mình muốn độ người thì phải kết duyên lành với họ. Trong Tứ nhiếp pháp thì bố thí là cách để nhiếp phục chúng sanh chứ không phải dùng tiền tài chiêu dụ. Nhiếp phục khác với chiêu dụ. Nhiều người chưa đạt được tâm cao của nhiếp phục nên đã hiểu sai Phật pháp.

Các mẻ bánh vẫn đang tiếp tục ra lò ở khắp mọi miền Tổ quốc để bà con có một cái Tết ấm áp. Ở Hải Phòng, một vị lão thành từng nói với chúng tôi rằng: “*Trường Khai Trí không chỉ khai trí cho các con mà còn khai trí cho người cả làng*” và cụ coi Thầy Cô giáo như con mình cho nên về đối thứ hai là: “*Người người hiếu kính đón xuân sang*”.

Câu đối mọi năm chứa đựng sự kỳ vọng còn năm nay thì hướng đến những thành quả. Tuy thành quả chưa lớn lao nhưng phần nào ghi nhận sự chân thật phát tâm “*vì người mà lo nghĩ*” của các cá nhân, tập thể trong Hệ thống. Ngay hiện tại, mọi người ở các vườn rau, lò đậu, vẫn đang rất tích cực làm việc để cúng dường đến bà con. Đó là hạnh phúc chứ không phải mong cầu điều gì đó xa vời ngoài tầm tay.

Nếu có thể “*vì người mà lo nghĩ*” thì đúng như Hòa Thượng nói phiền não vọng tưởng không có. Hôm qua chúng tôi ngủ trên tấm ván rất ngon vì đã nhiều ngày cứ sáng từ 3g30 đến chiều tối, đều hoạt động tích cực, không lúc nào rảnh. Hòa Thượng dạy rằng những người như thế không cần niệm Phật nhiều và Ngài lấy dẫn chứng về cư sĩ Lý Mộc Nguyên suốt ngày từ sáng đến tối đều vì chúng sanh mà làm việc, thời gian ăn của ông còn không có. Ông chỉ có một chút thời gian buổi sáng cho riêng mình là thời khóa niệm Phật tụng Kinh từ 3-5 giờ sáng.

Hôm nay đã 27 tết, những việc chúng ta làm đã tích cực rồi nhưng chưa đủ, phải nên tích cực hơn nữa. Chúng tôi từng khuyên các cô giáo: “*Nếu các cô theo đạo Chúa thì đem tình yêu của Chúa đến mọi người, đem thần ái thế nhân của Chúa đến mọi người. Nếu các cô là người học Phật thì đem Đại Từ Đại Bi, Từ Bi vô điều kiện của Phật đến với chúng sanh.*” Ai không tin Phật, không tin chuẩn mực của Thánh Hiền cũng không sao, cứ hoàn thành khóa học mong muốn. Nếu sau đó có thể làm giáo chủ hay sáng lập ra một hệ thống có sức ảnh hưởng tốt đẹp hơn Hệ thống Khai Minh Đức thì đó là cách giúp đỡ chúng sanh. Chúng tôi từng nói từ lâu rằng sẽ rút về khi hệ thống có người gánh vác tốt hơn chúng tôi./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!